

ГАВРАН И ЛИСАЦ

Ветрић је пиркао благо преко њива, био је пријатан осунчан дан. Расположен господин гавран Гавра, отмено одевен и горд на свој изглед, имао је данас разлог више за расположење: котур сира допао му је кљуна, непримећен га набавио на оближњем салашу.

Издашно је Гаврин сир распростирао свој миомирис, лако је привукао браца- Лишчеву осетљиву њушку, зажелео је браца да поруча сира. Пришао је дрвету на коме се Гавра шепурио, па одоздо слатким гласом проговорио:

- Ооо! О, како дивно изгледате, госпон Гавро, предивно сте одевени, то се збиља ретко виђа! Верујте, нисам досад срео никог ко би се са вашом лепотом могао мерити...Не знам, само, какав вам је глас, можда није у складу са том дивотом, али ако јесте-причаћу од данас свима да сте први међу првим птицама код нас!

Госпон Гаври су те ласкаве речи силно пријале, тако су лепо звучале, тако угодне уху биле! А глас? Сад ће он већ запевати, нек се чује нек се зна, видеће браца- Лисац да је и глас гавранов раван његовој лепоти.

- Гра-граа! -крештаво је одјекнуло преко њива, а сир је- шта би друго?-из кљуна је сир испао право у браца- Лишчеве шапе. Сад је браца постигао шта је хтео и посрамљеном гаврану казао:

*Губишак овај нек ће не њече,
јер с мало сира њоуку сњече:
Ласкавцу, њамџи, њуни се љуша
од луде љлаве која ља слуша!*

